

Κριτική παράστασης

«Αντιγόνη» από την Ομάδα Σημείο Μηδέν

Βαγγέλης Ραφτόπουλος

24/11/2019

Η Αντιγόνη του Σοφοκλή παρουσιάστηκε από τη θεατρική Ομάδα Σημείο Μηδέν στο Θέατρο Άττις-Νέος Χώρος, στην Αθήνα, σε σκηνοθεσία Σάββα Στρούμπου. Μια εξαιρετική παράσταση, μεστή σε νοήματα, πολύ καλές ερμηνείες, με σεβασμό από τον σκηνοθέτη στη τεχνοτροπία του Σοφοκλή και στα μηνύματα που ο διακεκριμένος άντρας προσέδωσε στο έργο του.

Σαν βαθύτερο σκεπτικό της παράστασης θα μπορούσε να θεωρηθεί το γεγονός ότι η Αντιγόνη προσπαθεί να ενώσει μνήμη και πόλη, ύπαρξη και ιστορία, εξέγερση και κοινωνία.

Αμφισβητεί άμεσα και αποτελεσματικά την πατριαρχική, φαλλοκρατική και στρατοκρατική κυριαρχία του Κρέοντα και επιθυμεί να εξαντλήσει το αναφαίρετο δικαίωμά της, να θάψει τον αδελφό της, διεκδικώντας την ίδια τη ζωή, όντας η ίδια ασυμβίβαστη, απόλυτη, εμμονική, μαχητική.

Η τραγωδία, παιδί της φιλοσοφίας και της δημοκρατίας, αποτελεί θέατρο απόλυτης αμφισβήτησης, θέατρο με βασικό σκοπό την εκ βάθρων επαναθεώρηση των αξιών της ζωής, με τον ενεργό πολίτη να έχει τη κυρίαρχη θέση.

Η Αντιγόνη-μεταξύ των πρώτων γυναικών στην αρχαία τραγωδία-αποτελεί τον πρωτοπόρο ηγέτη που καλεί τους πολίτες σε αμφισβήτηση, σε ενεργό συμμετοχή και διαρκή εγρήγορση.

Η τραγωδία αυτή, με κύρια ποιοτικά χαρακτηριστικά την υποχρέωση των ηγετών να σέβονται τις παραδόσεις και τους ηθικούς νόμους και τους πολίτες να συμμετέχουν, να ενεργούν, να αναλαμβάνουν δράση, θεωρείται από τις πιο συγκλονιστικές, με διαλόγους οξείς και αιχμηρούς, με εμμονές στις θέσεις, τις αξίες και τις αρχές.

Η Αντιγόνη σαν τραγωδία μπορεί κάλλιστα να επιμερισθεί σε ειδικές τραγωδίες, όπως αυτής του εξεγερμένου προσώπου, της Αντιγόνης, της

τραγωδίας της εξουσίας, του Κρέοντα, της τραγωδίας του συγκρουσιακού προσώπου, της Ισμήνης, της τραγωδίας του λόγου, του Αίμωνα, της τραγωδίας της προφητείας, του Τειρεσία, της τραγωδίας του βραχυκυκλωμένου προσώπου, της Ευρυδίκης, της τραγωδίας της υποτακτικότητας, του φύλακα, της τραγωδίας της δημοκρατίας, του χορού.

Σημαντικότερο ρόλο στην εξέλιξη της παράστασης διαδραματίζει ο χορός που εύστοχα ο Στρούμπος παραθέτει, σαν αναζήτηση του μέτρου, τον προσδιορισμό εννοιών, την αυτογνωσία, βοηθά δε στη θεώρηση της Αντιγόνης σαν τραγωδία της Δημοκρατίας και όχι σαν αυταρχική έννοια ενός θεού ή σωτήρα.

Η Έβελυν Ασουάντ κατέπληξε στο ρόλο της Αντιγόνης, με την υπέροχη ερμηνεία της, την εσωτερικότητα στη φωνή της, την ύψωση των τόνων της, την αξιοπρέπεια και αποφασιστικότητά της.

Ο Κωνσταντίνος Γώγουλος, στο ρόλο του Κρέοντα, ανταπεξήλθε με επιτυχία στις δυσκολίες που ο ίδιος ο ρόλος προσέδιδε, αποτέλεσε αξιόμαχο αντίπαλο της αποφασιστικής Αντιγόνης.

Η Έλλη Ιγκλίζ, υπέροχη όπως πάντοτε, τόσο στο ρόλο του Τειρεσία, όσο και σε αυτόν της κορυφαίας του χορού.

Η Ανδρομάχη Φουντουλίδου, στους ρόλους της Ισμήνης και του αγγελιαφόρου, ο Γιάννης Γιαραμαζίδης σαν Αίμων, η Ρόζυ Μονάκη σαν Ευρυδίκη και ο Στέλιος Θεοδώρου-Γκλίναβος σαν Φύλακας-εξάγγελος, με πολύ καλές ερμηνείες βοήθησαν στην ολοκλήρωση με επιτυχία της παράστασης.

Η σκηνοθεσία του καταξιωμένου-παρά το νεαρό της ηλικίας του Σάββα Στρούμπου ήταν εξαιρετική, βοηθώντας και του θεατρικού χώρου, που προσέφερε αμεσότητα και εξ επαφής συμμετοχή του θεατή.

Η μετάφραση ήταν του διαπρεπούς Δημήτρη Δημητριάδη, η μουσική του Λεωνίδα Μαριδάκη.